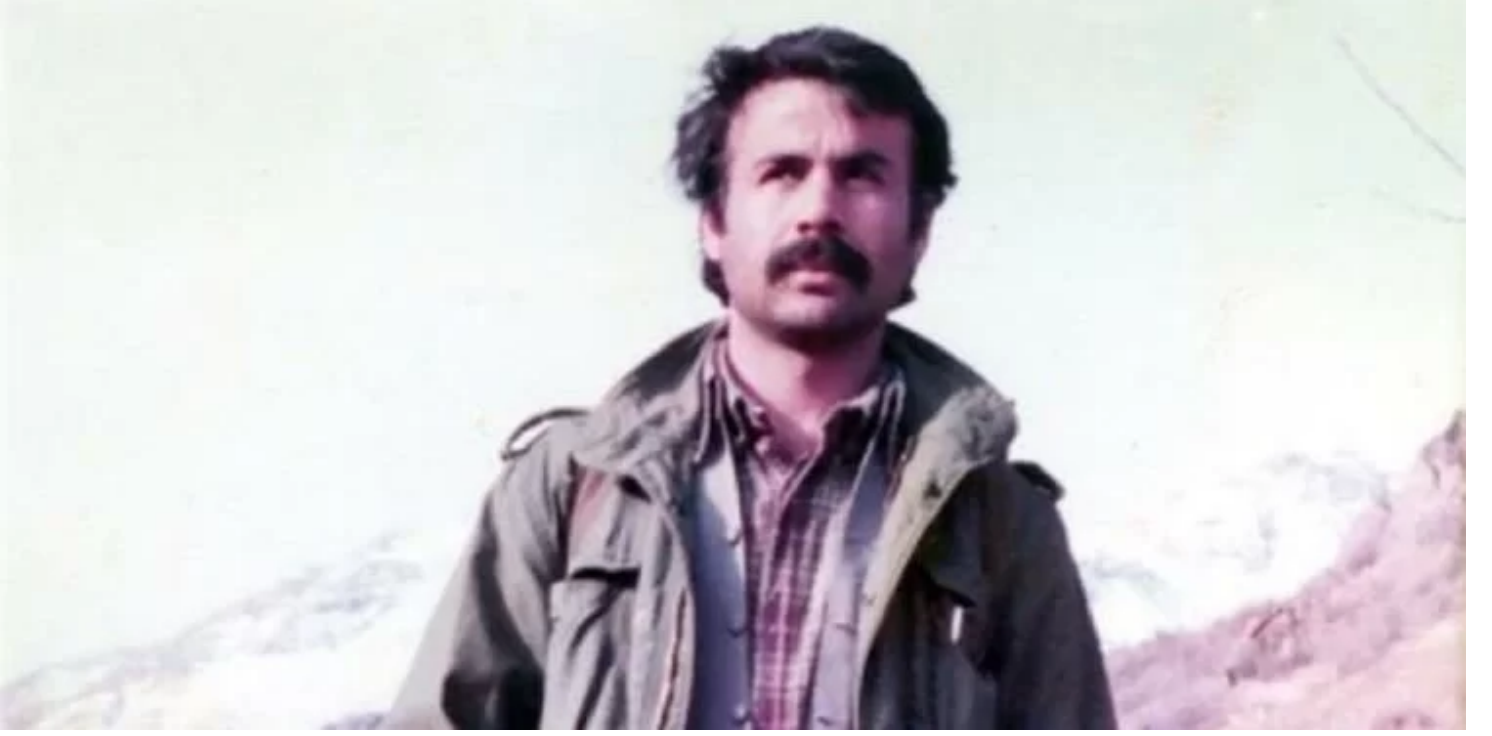

Nihayet O Gün Gelmişti...

Komutan Egid'in (Mahsum Korkmaz) kaleminden 15 Ağustos eyleminin hazırlıkları ve eylem anı:

"1984'e yaklaşıyorduk. Kış pek fena geçmemiş ve bu yüzden biraz daha açılarak ülkenin iç bölgelerine kadar uzanma olanağına kavuşmuştuk. Bir grup arkadaşla durum değerlendirmesi yaparak batıya doğru ilerlemeye başladık. Batıya doğru ilerledikçe, karla kaplı engin dağları da geride bırakıyor, yağmurlarla karşılaşıyorduk. Dicle'ye yaklaşıyorduk artık. Uygarlık suyu durgun ve masmavi akıyordu. Kıyısında duvar gibi yükselen yumuşak kayalıkta oyulan mağaralarda köy ve şehirler inşa edilmiş, Diyarbakır'dan Musul'a kadar kervan sallarını taşımış, çevresindeki verimli toprakları sulamıştı.

 lk insan soyunun ve medeniyetinin doğuşunun beşiği olan bu alan Dicle ile Botan suyunun oluşturduğu doğal sınır içinde kalıyordu. Bu alan sömürgeciliğin nüfuzundan korunmuş, doğal ulusal değerler bu çember içinde ayakta kalabilmişti. Batı ile doğuyu, dağ ile ovayı birbirinden

ayıran sınırlar, direniş ve teslimiyetin de sınırları olmuştu...

... Nehri geçtikten sonra yıllardır ilk defa ovaya ayak bastık. Önümüzde üç günlük, çamurlardan geçilmesi zor bir ova yürüyüşü vardı. Üstelik, konak noktaları da fazla emniyetli değildi. Uzun yıllar dağlarda kalmanın verdiği ovaya yabancılik duygusu içinde bu yürüyüşe girişmeye pek cesaret edemiyorduk. Ama sonunda değişik tarzda da olsa, tehlikeyle birçok kez burun buruna gelerek bu mesafeyi salimen aşabildik. Vardığımız dağlık alanda yaygın bir arama operasyonu vardı. Mahkûmların kaldıkları bir eve jandarma baskın yapmış, çıkan çatışmada üç asker vurulmuştu. Bu olay yüzünden sömürgeciler alana çullanmışlardı. Helikopterlerle havadan köylere indirme yapıyor, toplu tutuklama ve işkenceler devam ediyordu. Operasyonlardan kaçıp mağaraya sığınan yaşlı bir köylü soğuktan ölmüş, mahkûmların akrabalarından, biri kadın, iki kişi soyulmuş vaziyette köy köy dolaştırıldıktan sonra olay yerinde halkın gözü önünde kurşuna dizilmişti...

...Yol güzergahları üzerinde önemli noktalara birlikler yerleştirilmiş, bölgesel güçler takviye edilmiş, komanda birlikleri köylere çıkıp adeta silahlı propaganda yapmaya başlamıştı. Halka, "Apoculara güvenmeyin, onların içinde çok sayıda MİT var, Apocular Kürt değil, Ermenidir, komünist din düşmanlarıdır" vb. şeyler anlatarak, bizi halktan tecrit etmeye çalışıyorlardı, ama halk onların söylediklerine gülüp geçiyordu. Onlar bu gülüşü, kendi anlattıklarına beğeni olarak anlıyor ve köylülere işbirliği teklifinde bulunuyorlardı...

... Akşam yemeğinden sonra köylülerle konuşmaya başladığımızda köylüler konuyu yine her zamanki gibi silahlı direnişin neden başlatılmadığı sorununa getirdiler. Bu soruyla sürekli karşılaştığımız için aynı ve ikna etmekten uzak cevaplar vermekten usanmıştık. Yeni gelen arkadaşın cevaplamasını bekledim, tabii içimden köylüye katılarak. Arkadaş da "Hazırlık" deyince köylü sustu, çünkü daha önce aynı cevapla çok kez karşılaşmıştı.

Geç saatlere doğru grubu bir araya topladığımızda sayımızın hayli kabarık olduğu görüldü. Köylüler de böyle bir grupla ilk kez karşılaştıklarından şaşırılmışlardı. Onlar da bir şeylerin olacağını tahmin etmiş, birbirlerine "bu sefer tamam" diyorlardı. Geceyi geçireceğimiz ormana çekilip birkaç grup halinde alana yerleştik. Sabah iyi haberlerle karşılaşacağımızı tahmin ettiğimden o gece hiçbir şey sormadım.

Sabah erkenden kalktık ve köylülerin getirdiği yiyeceklerle kahvaltımızı yaptık. Sorumlu arkadaşla bir kenara çekildik ve ben merakla konuşmasını bekledim.

Arkadaşın konuşmasını dinledikten sonra yanılmadığım ortaya çıktı. Birkaç bölgede aynı günde başlatılacak eylemlerle HRK'nin kuruluşu ilan edilecekti. İşte dört yıldan beri, birçok ülke ve sınırları dolaşarak, içerde uzun zamandan beri hazırlıklarını yaptığımız gün nihayet gelmişti. İçimde bir rahatlama hissettim ve cevap olarak ağzımdan çıkan ilk şey şu oldu: "İyi ama çok geç bu, daha erken de olabilirdi." Her şeye rağmen bizleri çok sevindiren bir haberdi bu. İçimden hemen tüm arkadaşlara bunu ilan etmek geliyordu, ama bu olamazdı. Arkadaşlar ancak 15 Ağustos'tan birkaç gün evvel duydular haberi. Çünkü kural bunu gerektiriyordu. Planın alanımızda uygulanacağı biçimi ve diğer bazı hususlar üzerinde yaptığımız konuşmalardan sonra hazırlıklara başladık. Saptadığımız hedefin keşfi için bir birim oluşturduk. Birtakım değişiklikler, çeşitli yerleri hazırlama ve kurulacak birliğin üyelerini bir araya getirdikten sonra yola koyulduk. Yüksek dağ zirvelerini takip ederek bizi bekleyen

arkadaşların noktasına varabildik. Tüm alana hakim yüksek bir yerdi burası. Arazi son derece mükemmeldi. Orada bizi bekleyen grupla birleştiğimizde kendimizi güvenli bir atmosfer içinde bulmuştuk. Herkes bir şeylerin yapılacağını anlamış, coşku içindeydi. Sevinçler, gözlerdeki gülümsemeyle ifade ediliyordu.

Son hazırlıkları da tamamladıktan sonra, 14 Temmuz Propaganda Birliği adını alacak olan birliğimizi toplayıp, bildiri okuyarak kuruluşu duyurduk. Ardından kararı bize ulaştıran arkadaşın dönemin özelliği ve görevleri üzerine yaptığı konuşmayı dinledikten sonra birliğin sorumlusu olarak, Silahlı Propaganda Yönetmeliğini okudum. Bu yönetmelik uyarınca herkese hazır olup olmadığı soruldu ve "Hazır olan el kaldırsın" der demez, bir anda tüm eller şimşek hızıyla yukarı kalktı. Hazır olmayan yoktu.

Öyleyse "yönetmelikteki devrim andını hep birlikte okuyalım" dedim ve o anda havaya kalkmış sıkılı yumrukların eşliğinde dağları çınlatan gür bir ses dalgası yankılanmaya başladı. Talimatlar da okunduktan sonra her şey tamamlanmıştı.

Birliğin ismi, bileşimi, hareket alanı, hedefler, programı, iç işleyişi ve çalışma tarzı konularına tam bir açıklık getirilmişti. Elimizde bol sayılacak malzeme ve iki ağır silahımız vardı. Harekete geçmeye hazır durumdaydık. HRK'nin (Hêzên Rizgariya Kurdistan-Kürdistan Kurtuluş Güçleri) kuruluşunun halka ilan edileceği yeri henüz arkadaşlara açıklamamıştık. 13 Ağustos'ta eylem alanımızın son keşfini tamamlamış olarak, birliğin yanına döndük. Yönetim birimi olarak, bir tarafa çekilip eylem planını çizdik. Plan fena sayılmazdı. Bütün ihtimaller hesaba katılmış, hiçbir nokta belirsiz bırakılmamıştı. Eylem mutlaka başarıyla sonuçlanmalıydı. Çünkü, ilk ve tarihi bir eylem olacaktı...

Planı oluştururken, Lenin'in, "Kumaşı kesmeden önce yedi kez ölçün" sözünü hatırla tutuyorduk. Plana son şeklini verdikten sonra, geniş ve düz bir saha üzerinde eylem maketini yaptık. Birliği bu alana götürdüğümüzde, hedefi açıkladık. Eylemin amacı, önemi ve hedefin özellikleri hakkında verilen bilgilerden sonra, plan açıklanıp tartışmaya sunuldu. Sonuçta oy birliğiyle kabul edildi. Birkaç kez yapılan provadan sonra, akşam saatlerinde yola çıktık. El koyacağımız düşman silah ve araçları ile yiyecek erzakımızı taşımak için yanımıza birkaç tane de katır aldık. Uzun süre dış dünyayla bağlarımızın kopacağı ihtimalini de dikkate alarak, tasarruflu olmamız gerektiği sonucunda birleşmiştik. Günde yarım ya da çeyrek ekmekle idare etmeliydik.

On saatlik yürüyüş ardından sabaha doğru, önceden saptadığımız noktaya ulaştık. Uygun mevzilenişe geçerek uyumaya çalıştık ama, esen soğuk rüzgar uyumamıza fırsat vermiyordu. Gün açıldıktan sonra, üç kilometre uzağımızda bulunan Eruh'u göstererek, "İşte hedefimiz" dedim. Dürbünle her arkadaş alanı daha iyi tanımaya çalıştı.

Ve bize çok uzun gelen bir gün ardından, akşam üzeri toplandık. İlk etapta yolları ve telefon hatlarını kesecek gruplar, belirlenen yerlere gönderildiler. Karanlık çökünce birliğin ana mevcudiyeti görev kollarına göre düzenlenmiş bir yürüyüşle şehre doğru inmeye başladı. Kısa bir süre sonra artık şehrin sokaklarına damlamıştık. Çift sıra halinde arka arka dizilen sayımız, sokağı doldurmuştu. Düşman bölüğüne yüz metre kala bir araba çıktı ortaya, fakat hızla mevziye yattığımız için bizi fark etmedi. Ciddi bir aksilikle karşılaşmamamız büyük bir şanstı. Kısa bir ilerlemeden sonra seri bir şekilde üç kola ayrılarak, planımızdaki hedeflere doğru

hızla ilerledik. Bölüğün binası, subay gazinosu, kahvehane, banka ve camiye bir anda ulaşmıştık. Açılan ilk ateşle bölüğün kapısındaki nöbetçi etkisizleştirilmiş, ardından bölüğün üst katlarını hedef alan B-7 ateşi ve onun ardından gazinoya dalış kısa süreli aralıklarla başlamıştı. Seri kurşun ve bomba atışları içinde bir anda iki katlı askeri bina ele geçirilmişti. Gazino tarafından açılan düşman ateşi, bölüğün kapısından içeriye girmekte olan bir arkadaşı parmağından yaraladı. Fakat düşman ateşi derhal bastırıldı. Bu esnada açılan ateşle, arzumuz dışında, bölük komutanının iki çocuğu kol ve bacaklarından yara almışlardı. Kendilerinden özür dilendi ve anneleriyle birlikte ateş hattından uzaklaştırılıp, hastaneye gönderildiler. Bölüğün işgalinden sonra esir alınan askerler bölüğün avlusuna toplatıldı ve HRK'nin amaçları kendilerine anlatıldı. Erlerin bir kısmı, sevinç içindeydi: "Bizi de kurtardınız hemşerim" diyenler de oldu. Bize katılmak isteyen erleri almak istemedik.

Diğer yandan cami hoparlöründen HRK kuruluş bildirisi okunuyordu. Bildiriyi okuyan arkadaş, heyecandan kendisini tutamayınca şiir dizelerini de bildirinin içine katıyordu. Bu ara bölük deposu açılmış, arkadaşlar ele geçirilen asker silahlarını ve cephaneyi dışarıya yığıyorlardı. Bölükte biraz inceleme yaptıktan sonra arkadaşların kontrol altında tuttukları kahvelerden birine uğradım. Köylü arkadaşın biri, halkı kumar oynadıkları için eleştiriyordu. Bu kaba ve yersiz bir davranış olduğu için müdahale edip özür diledik ve rahat olmalarını, kendileri için savaştığımızı söyledim. Bunun üzerine kahvehanedekiler topluca yerlerinden kalkıp kucaklaşmak istediler. Sigara, çay, su ikramında bulundular. Bir bardak sularını içip amaçlarımızı açıkladıktan sonra, "Cezaevini açalım mı?" diye bir soru yönelttiğimizde, hep beraber, "Haydi" dediler. Diğer kahvelerde ise, "Bijî PKK, Bijî Serok Apo" sloganları ortalığı çınlatıyordu.

Kahvehanelerde bildiri dağıtımı ve pankartların asımı tamamlandıktan sonra bölük çevresinde alınan güvenlik kordonu içinde tüm görev kolları, verilen işaret üzerine bir araya geldi ve sonuçları alınıp kontrol sağlandı. Herhangi bir kaybımız yoktu. Düşmandan 1 ölü, 6 yaralı vardı. Yaralı arkadaşın ilk bakımını doktorumuz yapmıştı. Zaten yarası önemsizdi. Ele geçirilen düşman silah ve araçları epey fazlaydı. Katırlarla taşımak güçtü. Yüğü ancak bir kamyon taşıyabilirdi. YSE'ye ait bir kamyonu alıp yüklemeye başladık. Bu arada geride kalanları da tahrip ettik... Garnizondaki iki televizyon, komutana ait taksi, cemse, hükümet binası, banka ve postahane ateşe verildi. Ancak bunların yeterince tutuşmadığını sonradan anladık. Şehri birkaç saat elde tuttuktan sonra bırakmıştık. Artık dağın dibinde arabadan boşalttığımız yükleri taşıma sorunuyla karşı karşıyaydık. Üç katır yükü yanında her arkadaş kendi silahıyla birlikte üç silah taşıyordu. Buna rağmen, el konulan silah ve eşyaların bir kısmını orada bırakmıştık.

Yüksek ve dik yamaçlı dağı ağır yükler altında bazen tırmanarak aşmaya çalışıyorduk. Susuzluktan takatimiz kesiliyordu. Ama, başarı coşkusu bize güç veriyordu. Rastladığımız bir pınarın başında bir süre dinlenip, arkada bıraktığımız şehrin ışıklarını seyrettik. O arada kendi kendime şunları düşünüyordum. "Birçok kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı Eruh kasabası, artık herkesin yakından tanıyacağı bir yer olacak ve bu vesileyle Kürdün adı da artık dünyada konuşulacaktır."

Ağır yük bizi oldukça hantallaştırıyordu. Emniyetli arazi noktasına vardığımızda sabah olmak

üzereydi. Yerimiz, son derece muazzamdı. Düşmanla her türlü savaşı yürütebilirdik burada. Ama, bir tek eksiğimiz vardı: Su. Olan suyumuz daha sabahın beşinde tükenmişti. El koyduğumuz silah ve araçların sayım ve tasnifini yaptık. 60 büyük silah, 9 tabanca, 4000 mermi, büyük telsiz, radyo, daktilo, su mataraları, kasaturalar, elektronik ışıldak ve daha birçok ufak malzeme ele geçirmiştik. Helikopterler ve jet uçaklarının üzerimizde sık sık uçuşları bizi yerimizden kımıldatmadı. Onları pek umursamıyorduk. Çünkü, yapabilecekleri bir şey yoktu. Bizi görmeleri olanaksızdı. Ateşlerinden de korunabilirdik. Çünkü, dağlarımız elverişliydi..."

KAYNAK: Serxwebun yayınları